

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

Αριθμός Απόφασης 9501 /2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Ειρήνη Μπούρα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα Αναστασία Παππά.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 3 Νοεμβρίου 2017, για να δικάσει την υπόθεση:

Της εκκαλούσας: Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών της Ελλάδος Α.Ε.» (Ο.Τ.Ε.), που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (Λεωφόρος Κηφισίας αρ. 99) και εκπροσωπείται νόμιμα, ΑΦΜ: 094019245, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίου δικηγόρου της Ισαβέλλας Θ. Παναγοπούλου (ΑΜ ΔΣΑ 24130), βάσει δήλωσης.

Του εφεσίβλητου:

, ο οποίος παραστάθηκε δια της πληρεξουσίου δικηγόρου του Δήμητρας Ε. Κουφογιάννη (ΑΜ ΔΣΑ 23607), βάσει δήλωσης.

Ο εφεσίβλητος άσκησε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου την από 10.12.2012 και με αριθμό πρωτοκόλλου 1829/13.12.2012 αγωγή του κατά της παραπάνω εκκαλούσας και ζήτησε να γίνει δεκτή. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ' αριθμ. 1483/2015 οριστική απόφαση του, έκανε δεκτή την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής, παραπονείται η εκκαλούσα με την από 11.01.2016 και με αριθμό κατάθεσης 14/11.01.2016 έφεση της, αντίγραφο της οποίας κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με γενικό αριθμό κατάθεσης 500807/2017 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 65/2017, για τη συζήτηση δε αυτής, που γράφτηκε στο πινάκιο, ορίστηκε η δικάσιμος που αναφέρεται παραπάνω.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, κατόπιν μονομερούς δήλωσης τους, που έγινε σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο, αλλά προκατέθεσαν προτάσεις.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση της ηττηθείσας εναγομένης και ήδη εκκαλούσας κατά της με αριθμό 1483/2015 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, εκδοθείσας κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 663επ. ΚΠολΔ), αντιμωλία των διαδίκων, έχει ασκηθεί νομότυπα και είναι εμπρόθεσμη, εφόσον προκύπτει από τα έγγραφα που προσκομίζονται ότι το πρωτότυπο του δικογράφου κατατέθηκε στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου την 11.01.2016, εντός δηλαδή της προθεσμίας των τριάντα ημερών του άρθρου 518 ΚΠολΔ από την επίδοση της εκκαλουμένης, που έγινε στις 22.12.2015 (βλ. την επισημείωση της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Ελένης Κ. Καποτού στο αντίγραφο της απόφασης), σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 495, 511, 513 παρ. 1 εδ. β', 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 1 και 520 παρ. 1 ΚΠολΔ. Η κρινόμενη έφεση τυγχάνει παραδεκτή (άρθρο 532 ΚΠολΔ) και πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια (ειδική) διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 532, 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Ο ενάγων, ήδη εφεσίβλητος, με την από 10.12.2012 και με αριθμό κατάθεσης 1829/13.12.2012 αγωγή του, επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, επικαλείται ότι προσελήφθη από την εναγομένη και ήδη εκκαλούσα, το έτος 1977 με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, ως διοικητικός υπάλληλος και εξελίχθηκε έως το βαθμό του Προϊσταμένου Τμήματος Χωματοουργικών Έργων Δικτύων Καλλιθέας, λαμβάνοντας τα εκάστοτε προβλεπόμενα βάσει της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ αντίστοιχα έξοδα κίνησης και παράστασης, ότι η εναγομένη δεν του κατέβαλε αυτά στο ύψος που καθόριζε η ως άνω ΕΣΣΕ, αλλά μειωμένα κατά το ποσό που αντιστοιχεί στο φόρο εισοδήματος και σε κρατήσεις υπέρ του κλάδου ασθενοείας ΤΑΠ-ΟΤΕ κατά τα έτη 2007 έως 2012, όπως αναλυτικά αναφέρεται στην αγωγή, με αποτέλεσμα να του οφείλει την προκύπτουσα διαφορά, που ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 18.374,71 ευρώ. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δικάζοντας αντιμωλία των διαδίκων και εφαρμόζοντας την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 663 επ. ΚΠολΔ), εξέδωσε

Ἐφύλλο της υπ' αριθμ. 5701 /2018 απόφασης τους Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ειδική Διαδικασία Εργατικών Διαφορών – Τμήμα Εφέσεων)

την εκκαλούμενη με αριθμό 1483/2015 οριστική απόφασή του, με την οποία, έκανε δεκτή την αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη και υποχρέωσε την εκκαλούσα να καταβάλει στον εφεσίβλητο το ποσό των 18.374,71 ευρώ, με το νόμιμο τόκο για το κάθε επιμέρους ποσό που αντιστοιχεί σε κάθε έτος από την πρώτη του επόμενου έτους και μέχρι την εξόφληση. Κατά της απόφασης αυτής, παραπονείται η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα με την κρινόμενη έφεση της, για τους διαλαμβανόμενους στο δικόγραφο του εν λόγω ενδίκου μέσου λόγους, συνιστάμενους σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και σε πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή της, με σκοπό να απορριφθεί η αγωγή του εφεσίβλητου.

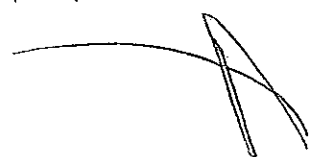
Κατά μεν το άρθρο 4 παρ. 1 του κυρωθέντος με το Ν. 2238/1994 Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος: "Εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται ο φόρος είναι το εισόδημα που προέρχεται από κάθε πηγή ύστερα από την αφαίρεση των δαπανών για την απόκτησή του...", κατά δε το άρθρο 45 του ίδιου κώδικα "Εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες είναι το εισόδημα που προκύπτει κάθε ένα οικονομικό έτος από μισθούς, ημερομίσθια, επιχορηγήσεις, επιδόματα, συντάξεις και γενικά από κάθε παροχή που χορηγείται περιοδικά με οποιαδήποτε μορφή είτε σε χρήμα είτε σε είδος ή άλλες αξίες για παρούσα ή προηγούμενη υπηρεσία ή για οποιαδήποτε άλλη αιτία το οποίο αποκτάται από μισθωτούς γενικά και συνταξιούχους... 2... 3... 4. Δεν θεωρείται εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες και δεν υπόκειται σε φόρο α) η αποζημίωση που παρέχεται σε υπαλλήλους επιχειρήσεων και ελευθέρων επαγγελματιών για δαπάνες υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί, εφόσον αποδεικνύεται η καταβολή τους από τα σχετικά παραστατικά στοιχεία που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων. Προκειμένου για αποζημιώσεις υπαλλήλων του Δημοσίου, που παρέχονται με διάταξη νόμου κατ' αποκοπή για κάλυψη δαπανών ειδικής υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί, εξαιρείται της φορολογίας ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%) εκτός εάν ο δικαιούχος αποδεικνύει δαπάνες μεγαλύτερου ποσού με βάση στοιχεία του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων...". Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι σε φόρο εισοδήματος υπόκειται κάθε εν γένει παροχή σε χρήμα ή σε είδος, εφόσον δίνεται σε αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας, όχι δε και εκείνη που δίνεται για την κάλυψη δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο μισθωτός προς το συμφέρον του

εργοδότη για την εκτέλεση της εργασίας που του ανατέθηκε ή για την καλύτερη διεξαγωγή της, έστω και αν από την παροχή αυτή ωφελείται έμμεσα ο μισθωτός. Εξάλλου με τις διατάξεις της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ μεταξύ Ο.Τ.Ε. και ΟΜΕ-ΟΤΕ, οι οποίες έχουν κανονιστική ισχύ και επομένως έχουν ισχύ ουσιαστικού νόμου, σύμφωνα με τα άρθρα 8 παρ. 3 Ν. 1876/1990, 12 παρ. 4 Ν. 1767/1988, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 8 παρ. 3 Ν. 2224/1994 και άρθρο δεύτερο παρ. 2 Ν. 2257/1994, καταργήθηκε από της ισχύος αυτής, την 1.6.1995, το επίδομα ευθύνης θέσης και η αποζημίωση παράστασης που καταβαλλόταν στους προϊσταμένους υπηρεσιακών λειτουργιών στάθμης τομέα και άνω, ως οικειοθελής και πρόσθετη παροχή σύμφωνα με αποφάσεις του Δ.Σ. του Ο.Τ.Ε. και τον όρο 25 της από 7.3.1990 ΕΣΣΕ, και ορίστηκε ότι από την ημερομηνία αυτή (1.6.1995) στους προϊσταμένους των αναφερομένων λειτουργιών χορηγούνται έξοδα κίνησης και παράστασης, κλιμακούμενα, όπως ορίζεται κατά βαθμό και θέση, στα αναφερόμενα χρηματικά ποσά. Τα έξοδα αυτά, κατά τους όρους της εν λόγω ΕΣΣΕ, "2... είναι οικειοθελής παροχή, δεν αποτελούν τακτικές αποδοχές και ο Ο.Τ.Ε. επιφυλάσσει σ' αυτόν ρητά το δικαίωμα ανάκλησής τους. 3. Δεν υπολογίζονται στα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, καθώς και στο επίδομα αδειάς. 4. Χορηγούνται αποκλειστικά και συνδέονται υποχρεωτικά με την πραγματική άσκηση των υπηρεσιακών τους καθηκόντων προς αντιμετώπιση των εξόδων φιλοξενίας των επισκεπτών, συμμετοχής τους ως εκπροσώπων του Ο.Τ.Ε. στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, των εξόδων κίνησής τους κ.λπ. 5. Για κάθε ημέρα απουσίας για οποιοδήποτε λόγο ή αποχής δικαιούχου προϊσταμένου από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα, περικόπτεται το 1/30 των ανωτέρω εξόδων και χορηγούνται στο νόμιμο αναπληρωτή του...". Εξάλλου με το άρθρο 24 παρ. 1 περ. α, β του Κανονισμού Περίθαλψης του Ταμείου Ασφάλισης Προσωπικού Ο.Τ.Ε., ο οποίος κυρώθηκε με το Β.Δ. 244/1966 (ΦΕΚ Α' 66), όπως η περ. β αντικαταστάθηκε από το άρθρο 2 του Π.Δ. 206/1990 (ΦΕΚ Α' 80), ορίζεται ότι στους πόρους και προσόδους του κλάδου ασθενείας του Ο.Τ.Ε. περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, και: "α. Η ασφαλιστική εισφορά του εργοδότη εκ 7,5% επί των πάσης φύσεως αποδοχών των ησφαλισμένων. β. Η ασφαλιστική εισφορά των ασφαλισμένων ανέρχεται από 1.6.1990 σε ποσοστό δύο στα εκατό (2%) επί των συνολικών μηνιαίων αποδοχών του υπαλλήλου και από 1.1.1991 σε ένα και

3^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 9101/2018 απόφασης τους Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ειδική Διαδικασία Εργατικών Διαφορών – Τμήμα Εφέσεων)
εβδομήντα πέντε στα εκατό (1,75%)". Κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου: "Ως αποδοχαί εφ' ων υπολογίζονται αι κατά την ανωτέρω παράγραφον υπό στοιχ. α, β και δ ασφαλιστικάί εισφοραί νοούνται πάσαι αι παγίως και περιοδικώς ή εκτάκτως γενόμεναι υπό του εργοδότου προς τον εργαζόμενον χρηματικάί παροχαί. Εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται πλην της καθ' εαυτήν αντιμισθίας και τα συμπαρομαρτούντα επιδόματα οικογενειακών βαρών, βαθμού, θέσεως, ειδικότητος, πολυετίας κλπ. Εις τας τακτικάς αποδοχάς περιλαμβάνονται αι χρηματικάί παροχαί Χριστουγέννων και Πάσχα. Επίσης και ειδικώς προκειμένου περί του υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών δια τον Κλάδον Ασθενείας εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται και αι αμοιβαί λόγω υπερωριακής απασχολήσεως και υπεραποδόσεως ως και πάσα πρόσθετος αμοιβή δι' απασχόλησιν κατά τας Κυριακάς και εξαιρεσίμους και διά νυκτερινήν εργασίαν". Τέλος, σχετικά με την είσπραξη πόρων του κλάδου ασθενείας, στο άρθρο 25 παρ. 1 περ. α του ίδιου κανονισμού ορίζεται ότι: "Η ασφαλιστική εισφορά των εργαζομένων δι' εαυτούς και τα τυχόν ασφαλιζόμενα μέλη της οικογενείας, παρακρατείται υπό του εργοδότου κατά την πληρωμήν εις αυτούς, των αποδοχών ή παντός άλλου ποσού εφ' ου υπολογίζεται κατά τας διατάξεις του άρθρου 24 ασφαλιστική εισφορά διά τον Κλάδον Ασθενείας, ομού δε μετά της βαρυνούσης τον εργοδότην εισφοράς κατατίθεται εις ίδιον παρά Τραπέζην λογαριασμόν του Κλάδου Ασθενείας μέχρι της εικοστής του επομένου της γενομένης πληρωμής μηνός σημφώνως προς τας διατάξεις του Α.Ν. 1611/1950 ως ούτος τροποποιηθείς ισχύει σήμερον". Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι τα καταβαλλόμενα από 1.6.1995 και εφεξής στους προϊσταμένους υπηρεσιακών λειτουργιών του Ο.Τ.Ε. έξοδα κίνησης και παράστασης δεν αποτελούν μισθολογική παροχή που καταβάλλεται σ' αυτούς ανεξαρτήτως της άσκησης των καθηκόντων τους ως αντάλλαγμα της εργασίας τους και δεν υποβάλλονται σε φόρο εισοδήματος και ασφαλιστικές κρατήσεις υπέρ κλάδου ασθενείας του Τ.Α.Π.-Ο.Τ.Ε., αλλ' αντιθέτως αποτελούν ανακλητή οικειοθελή παροχή του Ο.Τ.Ε., συνδεόμενη οπωσδήποτε με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων προϊσταμένου, που σκοπό έχει να αντιμετωπίσει δι' αυτής ο ασκών τέτοια καθήκοντα υπάλληλος τις δαπάνες φιλοξενίας επισκεπτών του Ο.Τ.Ε. και τα έξοδα κίνησης και παράστασης αυτού ως εκπροσώπου του Ο.Τ.Ε. στις διάφορες

κοινωνικές εκδηλώσεις, ανεξαρτήτως του ύψους τους (ΟΛΑΠ 11/2007, 12/2007, ΑΠ 1140/2013). Τα πιο πάνω δεν αναιρούνται από τις διατάξεις του άρθρου 25 παρ. 2 εδ. α και παρ. Α.Ν. 1846/1951 που αφορά των υπολογισμό των ασφαλιστικών εισφορών των ασφαλισμένων του Ι.Κ.Α. ούτε από εκείνες των άρθρων 15 παρ. 1, 4 εδ. α και 18 παρ. 2 του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων που κυρώθηκε με το Π.Δ. 186/1992, με τις οποίες ορίζονται τα εξής: "Ο επιτηδευματίας που τηρεί βιβλία οποιασδήποτε κατηγορίας και τα πρόσωπα της παραγράφου 3 του άρθρου 2 του Κώδικα αυτού για κάθε δαπάνη που αφορά την άσκηση της επιχείρησης του ή την εκτέλεση του σκοπού τους, αντίστοιχα, για την οποία ο δικαιούχος δεν υποχρεούται στην έκδοση στοιχείου του Κώδικα αυτού, εκδίδει διπλότυπη απόδειξη δαπάνης" (άρθρο 15 παρ. 1), "Όταν καταβάλλονται μισθοί, ημερομίσθια ή άλλες παροχές σε μισθωτούς δύναται, αντί της έκδοσης απόδειξης δαπάνης, να συντάσσεται κατάσταση στην οποία υπογράφουν οι δικαιούχοι για τα ποσά που λαμβάνουν" (άρθρο 15 παρ. 4 εδ. α) και "Κάθε εγγραφή στα βιβλία, που αφορά συναλλαγή ή άλλη πράξη του υποχρέου, πρέπει να στηρίζεται σε στοιχεία που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα αυτού ή σε δημόσια έγγραφα ή σε άλλα πρόσφορα αποδεικτικά στοιχεία" (άρθρο 18 παρ. 2) (ΑΠ 566/2016 ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση, με τον τέταρτο λόγο έφεσης επαναφέρεται από την εναγομένη, ο πρωτοδίκως προβληθείς ισχυρισμός της, ότι η ως άνω αγωγή του ενάγοντος (ήδη εφεσίβλητου) είναι αόριστη ως προς τις επίδικες αξιώσεις, επειδή δεν αναφέρονται αναλυτικώς σ' αυτήν (αγωγή) ο φορολογικός συντελεστής και η βάση υπολογισμού των εισφορών υπέρ του κλάδου ασθένειας. Ο ισχυρισμός, όμως, αυτός είναι αβάσιμος, δεδομένου ότι από την επισκόπηση του δικογράφου της αγωγής, σε αυτό αναφέρονται όλα τα κατά τον νόμο απαραίτητα στοιχεία. Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο, με την εκκαλούμενη απόφαση, έκρινε την ως άνω αγωγή, ως προς τις ανωτέρω επί μέρους αξιώσεις, ορισμένη, ορθώς εφάρμοσε το νόμο, απορριπτόμενου ως ουσιαστικά αβάσιμου του σχετικού λόγου της έφεσης της εναγομένης, με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα. Ακολούθως, με το προεκτεθέν περιεχόμενο, η αγωγή του εφεσίβλητου είναι νόμω βάσιμη, σύμφωνα με την παραπάνω μείζονα σκέψη. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που έκρινε την αγωγή νόμιμη, δεν έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, παρά τα όσα αβάσιμα

4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 9801 /2018 απόφασης τους Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ειδική Διαδικασία Εργατικών Διαφορών – Τμήμα Εφέσεων)

ισχυρίζεται η εκκαλούσα με τον πρώτο λόγο της έφεσής της, ο οποίος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος κατ' ουσίαν.

Επιπλέον, ο πρωτοδίκως προβληθείς ισχυρισμός της εναγομένης, τον οποίο επαναφέρει με τον δεύτερο λόγο της έφεσης, ότι δεν υφίσταται υπαιτιότητα της για την ως άνω παρακράτηση, διότι ήταν εκ του νόμου υποχρεωμένη προς τούτο είναι απορριπτέος, καθόσον η υποχρέωση αυτή υφίσταται μόνο για τις παροχές που δίδονται σε αντάλλαγμα εργασίας και όχι για παροχές που προορίζονται για ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων και εξυπηρετούν τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης (ΑΠ 566/2016 ΝΟΜΟΣ). Επομένως ο σχετικός λόγος της έφεσης, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Επίσης, ο ισχυρισμός της εναγομένης, τον οποίο επαναφέρει με τον τρίτο λόγο της έφεσης, ότι υφίσταται αποκλειστική υπαιτιότητα του ενάγοντος για τη ζημία του, καθώς ουδέποτε αμφισβήτησε την υποχρέωση του καταβολής φόρου μισθωτών υπηρεσιών και δεν διεκδίκησε την επιστροφή των παρακρατηθέντων από το Ελληνικό Δημόσιο ή το ΤΑΠ-ΟΤΕ, αλυσιτελώς προβάλλεται, διότι τα καταβαλλόμενα από 01.06.1995 και εφεξής στους προϊσταμένους υπηρεσιακών λειτουργιών του Ο.Τ.Ε. έξοδα κίνησης και παράστασης συνιστούν παροχές που προορίζονται για ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων και εξυπηρετούν τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης, τα οποία η εναγομένη οφείλει στο πλαίσιο της μεταξύ τους διαφοράς ιδιωτικού δικαίου από τη σύμβαση εργασίας και δεν επηρεάζονται από τις τυχόν διαφορές του ενάγοντος με το Δημόσιο, με αντικείμενο την επιστροφή φόρου, για τις οποίες είναι αρμόδια τα τακτικά Διοικητικά Δικαστήρια και συνεπώς, ο σχετικός λόγος της έφεσης, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Περαιτέρω, ο ισχυρισμός της εναγομένης, τον οποίο επαναφέρει με τον πέμπτο λόγο της έφεσης, ότι δεν υφίσταται παθητική της νομιμοποίηση της για την άσκηση της ένδικης, πρέπει να απορριφθεί, διότι αντικείμενο της παρούσας δίκης είναι η αποκατάσταση της θετικής ζημίας που υπέστη ο ενάγων, το ύψος της οποίας απλά ισούται με το ύψος του παρακρατηθέντος φόρου και όχι αυτή καθ' εαυτή η επιστροφή φόρου, για την οποία νομιμοποιείται παθητικά το Δημόσιο, ενώπιον των αρμόδιων τακτικών Διοικητικών Δικαστηρίων. Συνεπώς, ο σχετικός λόγος της έφεσης, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Αυτά δε δεχθέν και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απόφασή του κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα, έκανε δεκτή την αγωγή και υποχρέωσε την εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των 18.374,71 ευρώ, νομιμοτόκως κατά τα οριζόμενα σ' αυτήν, δεν έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και πρέπει να απορριφθούν οι προβαλλόμενοι λόγοι της κρινόμενης έφεσης ως ουσία αβάσιμοι. Δεδομένου δε ότι η εκκαλούσα, δια της έφεσης της, δεν συμπεριέλαβε λόγο που να αφορά σφάλμα της εκκαλουμένης απόφασης ως προς την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και κατά συνέπεια η κρίση περί της ουσιαστικής βασιμότητας της αγωγής δεν μεταβιβάσθηκε στο παρόν δευτεροβάθμιο δικαστήριο, πρέπει η κρινόμενη έφεση να απορριφθεί στο σύνολό της. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, θα πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εκκαλούσας, λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

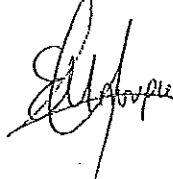
Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει ουσιαστικά την έφεση.

Καταδικάζει την εκκαλούσα στα δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, τα οποία καθορίζει στο ποσό των διακοσίων πενήντα ευρώ (250 €).

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 7 / 9 / 2018.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

